'אבל מה את כבר כותבת?'
מתעקש קול אחר להביע את דעתו.
בגן קראו לו יצר הרע.

סופרת סתם

דפי

סגרתי את הקובץ. חיוך קטן התמתח יחד איתי. שפשפתי את ידי, משחררת אותן, מורחת את הסיפוק על כפי. שעה על המקלדת מאחורי, מסך עייף מלפניי ובית הזקוק לטיפול מצددי. יצאתי מהחדר, משאירה את שירי ומיה לנוח במחשב, עד שאתפנה אליהן שוב.
אם יש עולם דמיוני, מעבר לזה השולט בגיל הילדות, הוא עולם הכתיבה. מי שניסתה, מבינה. ומי שלא, מדמיינת.

השעון הביולוגי שלי, הממוקם באזור הבטן, התחיל לצלצל.
עוד חצי שעה נפתלי והילדים חוזרים.
ואם כללי האנושות לא פסחו עליהם, הם אמורים להיות רעבים. ומאד.
דבר ראשון קצצתי בצל וזרקתי לסיר. לפחות בסיס יש לי. נברתי בעמקי הפריזר, מנסה לאתר איזשהו חומר גלם אכיל, מעבר לאיגלואים מעוכים ושאריות עוגה משבת.
"אני לא אוהבת שאריות משבת "
הזכיר לי קול חלוש, עמום ."
ואיכשהו, תמיד, זה מה שצריך לאכול ביום ראשון"
"הייתי מתחלפת איתך, את יודעת..."
היא הנמיכה את קולה. שירה זיהתה בו רטט קל "אבל, אצלי לא תמצאי לא שאריות ולא שבת"
"אני יודעת..." שירה הורידה את מבטה "אבל עדיין"...
"עדיין. מתערבת איתך שאת לא באמת דוצה את החבילות שלי"
"נכון, אבל"..

"שירי" מיה הניחה יד על כתפה "את לא רוצה.
תסתכלי אליי" שירי הסתכלה
"את דוצה את המקום שלך, הטוב, השמור, ומי שמבקש להתרחק זה לא את האמיתית"
מליחות הציפה את עיניה.
היא מצמצה. "איך את יודעת שיותר טוב לי פה?" כאילו היא לא יודעת את התשובה.
"כי במקום שלי, הנוצץ, המכובד, לא טוב"
"אבל"...

"סא-לום" הדלת נפתחה מאחורי. מנחיתה אותי חזרה למציאות של בצל שחור ואפס ארוחה .

נפתלי נכנס, מוביל את עגלת התאומים, הישנים יש לציין,ביד אחת, ומחזיק בשניה בכפו הקטנה של דודי.
"אמאא" הוא רץ אליי. מאושר.
"תלתלים של אמא!!!" חיבקתי אותו והסטתי סלסול זהוב ממצחו "איך היה בגן"?
"היה סתם" הוא מתח את רצועת מטפחתי "סתם מא-ד מיוחד"
צחקנו. דודי הזה, שיהיה בריא, כל כך לא צפוי.

סתם מיוחד?" שאלתי במנגינת 'בוא נראה במה תפתיע הפעם'
"כן!" חייך, עיניו בורקות "הנה, תראי" הוא נזל מידי, התכופף אל סל העגלה.
נפתלי הוריד כוס מהמייבש. הוצאתי מהמקרר בקבוק מים קרים.
"איך היה?" פתחתי את מגירת עזרה ראשונה במקפיא "מנחם התקשר בבוקר" קופסה חד פעמית במילוי קישואים פרה -מבושלים עושה את דרכה אל השיש "הוא ביקש שתחזור אליו"
"הנהההה" דודי נפנף מולי בדף צבעוני. מתחת לקשקושי הצבע ישב בן אדם עם זקן ארוך, נוצה ביד והוא רכון אל מגילת קלף שעל השלחן.
"סופר סת"ם??" חייכתי אליו "למדתם על סופר סת"ם?"
"כוון" הוא הנהנן, משולהב.
"איזה יופי!" אחך כך אתעניין בו שוב, כרגע דחוף יותר להקדים רפואה למכת הרעב.
"את גם סופרת סת"ם?"
"דודי אחד!" הפרחתי לו נשיקה מעל הסיר "אולי אני סופרת סתם"
סתם. סתם אישה רגילה ששולפת מילים ומחברת משפטים.
לפעמים יוצא לה מהם סיפור טוב, לפעמים יצירה ברמת הגן שלך.

והגיבורים שלה לא תמיד גיבורים.
כזו היא אמא שלך. כותבת, סתם.
"זה אותו דבר, אמא" הוא מוכיח אותי.
ממש אותו דבר.

"אבל למה?? למה?? קולה של שירי עולה "איך את בטוחה בזה? דיברת איתה פעם? שמעת אותה? אוף" היא חובטת בכרית התפוחה שלה "אז בגלל שהיא לא גדולת הדור אסור לדבר איתה?? את יודעת בכלל שכל ההתקדמות שלי בתקופה האחרונה היא בזכותה? ידעת שהיא זאת שלוותה אותי לקנות את החצאית החדשה, הארוכה יותר?? אוף, למה??"

אסתי עוצרת רגע. קוראת שוב את הפסקה האחרונה. מה צורם לה פה? עיניה עוברות על המשפטים מולה. לא, הם בסדר. היא מתעלמת, מקסימום תשפץ אחר כך. ממשיכה לכתוב.
"שירי" אמא מסתכלת עליה *"זה שמיה עזרה לך להתקדם זה מצויין, אבל את לא חושבת ש"*
"אני רק חושבת שזה עוול. אמא, היא סך הכל מתחזקת. היא לא חוזרת בשאלה, היא לא בת פשרנית. היא מתחזקת, אמא. איך אפשר להגיד לה לא??"
אולילגיבורה שלה אי אפשר להגיד לא. אבל לעצמה כן.
אסתי נשענת לאחור. עוצמת עיניים.
'מה צורם לך, אסתי?' שואלת בלי קול.
מיומנות שלה לדבר עם עצמה. 'מה לא נראה לך?'
היא מגלגלת את הרעיון במוחה. הדמויות מעניניות? העלילה מספיק חזקה?
הכתיבה זורמת?
'לא, את יודעת שזה לא מה שמפריע לך. זה לא מה שלא נראה לך'
היא נושמת עמוק.

הלב שלה מאותת לה לעצור. הוא משלח חלקיקי אינטואיציה אל בין הקולות שבתוכה.מ תחנן בפניה לתפוס אותם .
'תהיי כנה' היא מבקשת מעצמה 'את יודעת מה לא בסדר פה'
אסתי מזדקפת. ההבנה קופצת פתאום מולה. שחור על גבי קובץ וורד לבן.
שירה... מיה... השילוב ביניהן... הכעס שלהן... נכון, אף אחד לא אמר שאסור.
אבל הלב שלה לא שקט.

'בחרת נושא עדין מדי, אסתי. מהלך על חבל דק... ואיך תדעי לא ליפול? לא להפיל את הקוראות' ...?
'אבל מה את כבר כותבת?' מתעקש קול אחר להביע את דעתו. בגן קראו לו יצר הרע.
'סך הכל כמה מילים... מה כבר יקרה?' יקרה.

אסתי מרימה עיניים. כוכבים קטנים מביטים בה. מחכים.
סוגרת את הקובץ, מקליקה עליו.
"שירי... מיה..." היא לוחשת "אהבתי אתכן. אהבתי את הכנות, את חוסר המושלמת, את השאיפה שלכן" אוף מה הדמעות צצות עכשיו? "אהבתי את הרגעים שלכן ביחד, את ההתקדמות שלך, שירי, ואת הרצון שלך מיה"

די מה עובר עליה? היא מדברת עם מסך?

"קשה לי, אבל נאלץ להיפרד.. הולכתי אתכן על שביל חלקלק. נכון, מצידו האחד יש הר, ודשא, ופרחים. אך בצידו השני יש תהום, בור, חלל. ומילה שלי, קטנה, יכולה להוביל אתכן, לכאן, או לכאן"

אסתי לוחצת על העכבר. מגלגלת אותו למטה.
נשימה עמוקה. עמוקה.
מחיקה.
אלף שבע מאות שלושים ושתיים מילים עוברות לעולם אחר.
היא מניחה את ראשה על השלחן.
לחייה רטובות.

"זה אותו דבר, אמא" עולה בה פתאום קול קטן. מלטף.
היא מחייכת, מזדקפת.
נכון, ילד שלי. ואין כזה דבר, סופרת סתם...
כן, אני סופרת כל מילה, כל תו.
סופרת את הבחירה שלי
מה להביא לעולם.
סופרת, ממש לא סתם.